

Pusztá bokor.

Pusztá bokor, pusztá bokor,
 Napról-napra sorvadozol;
 Leveleid sárgák lettek,
 S azokat is egyre vesztet.

Mit nyári nap-ragyogásnál
 Feketén a földre hánytál:
 Gyér árnyékod szertenyűve
 Terül most a fakó füre.

Hej, nem az vagy, a ki voltál:
 Megvénültél, elrongyoltál!
 Ágaid közt ott a fészek,
 De belőle hol az `ének?

— »Meddő sorsom, pusztulásom
 Még nem bántna, jó barátom!
 Ha levelem hullatom is:
 Volt legalább tavaszom is.

Hanem a tél nemsokára
 Ráviharzik a határra,
 És a deres avar felett
 Zivatarok üvöltenek.

S egyedül csak azt fájlalom,
 Hogy akkorra nincs már dalom.
 Melylyel a zord napok alatt
 Felderítsem unalmamat!«

Jakab Ödön.